

vis Tyvbraadighed, som finder sit endelige Udtryk i Formuleringen af Conclusionen. Denne afviger fra den sædvanlige Form, idet det deri blot „he n stilles til Landsthinget, om ikke det fra Folkethinget oversendte Lovforslag kunde vedtages med følgende Modificationer.“ Udvalget har altsaa ikke engang i Betænkningen turdet ligefrem in d stille eller tilraade at vedtage Lovforslaget med Modification, og har saaledes indirecte tilkjendegivet, at det anseer Vedtagelsen af Lovforslaget uden Modification for ligefrem utilraadelig. Det er imidlertid ikke alle Dele af Forslaget, med Hensyn til hvilke der i Betænkningen hersker en saadan Uvisshed. Tyvlen gjælder blot, hvad der kan henregnes til den egentlige Kjøbmandshandel, medens der hersker Sikkerhed og Enighed med Hensyn til den Deel, hvor Spørgsmaalet er om den egentlige Høkerhandel.

Vel har Udvalget, for at formindste Betænkneligheden ved en Lov med den Udstrækning som den foreliggende, foreslaaet nogle Bestemmelser, der gaae ud paa, f. Ex., at kun Indvaanere i Kongeriget maae drive den paa-gjældende Handel, at vedkommende Varer skulle kjøbes i Kongerigets Kjøbstæder og ikke maae udsælges for mere end 1 Rigsdaler; men disse Bestemmelser ere formeentlig aldeles uoverholdelige og kunne saaledes ikke svare til Hensigten. Den antydede Bessaffenhed af Udvalgets Betænkning, samt hvad der ibrigt er anført, har kun besyret mig i den Mening, jeg forud havde, at der er en væsentlig Forskjel mellem den egentlige Kjøbmandshandel og den saakaldte Høkerhandel, og at det kun er den sidste, man uden Betænkning og uden videre Forberedelse kan frigive. Ja, selve Udcastet synes at hylde denne Tanke, da det heller ikke tilsligter en Frigivelse af Handelen i det Hele, eller af alle til en vis Handelsklasse hørende Artikler, men blot medtager visse enkelte Artikler, som det ansees mere eller mindre ønskeligt at kunne faae med blandt de lovtilladte Gjenstande. Derved er jeg bleven ledet til at tage Deel i det stillede Endringsforslag, hvortil jeg nu gaaer over, efterat have forudskiftet, at Forslagsstillerne ikke have haft nogen Conference om Motiveringen, og at altsaa det, jeg udtaler, egentlig kun kan betrag-

tes som Udtryk af min personlige Anskuelse. Endringsforslaget gaaer, som det vil sees, ud paa at udtage af Lovforslaget endeel deri omhandlede Artikler, ved hvis Borttagelse Indholdet bringes mere i Overensstemmelse med Lovens Titel: „Lov om Høkerhandel paa Landet“, og Betænkneligheden, hentet fra Hensynet til den egentlige Kjøbmandshandel, fjernes. Ved dette Endringsforslag opnaaes paa den ene Side det Niemod, at give de ufornuende Landboere bekvemmere Afgang til de egentlige Fødemidler, og paa den anden Side, at Spørgsmaalet om den egentlige Kjøbmandshandels Udvidelse til Landet ikke foregribes og yderligere vanskeliggjøres ved en principløs uforberedt Ordning af et leilighedsvis medtager Stykke af samme. Ved Endringsforslaget opnaaes tillige, at det maaskee kan undgaaes at tilføje de af Udvalget foreslaaede Bestemmelser til Beskyttelse af Kjøbstædernes Interesser, samt at Løsningen af Patent eller Tilladelsesbevis kan undgaaes, Noget, som det forekommer mig, man ikke kan, saafremt man vil lade Loven træde i Kraft med den Udstrækning, som det foreliggende Forslag har. Naar man til Styrke for det foreliggende Lovforslag har anført, at man derved gjorde et Skridt fremad henimod Ordningen af Næringsforholdene og henimod den Tilstand, man maaskee ønsker bliver almindelig for alle Næringsforholdene, saa mener jeg, at det Samme kan siges, naar man vedtager Endringsforslaget. Vel er det et mindre Skridt; men det er et Skridt, og, efter min Mening, et langt sikkrere Skridt end det andet og jeg troer, at man vel kan blive staaende derved for Diebliffet. Naar man fremdeles gjør gjældende, at den Tid, da en fuldstændig Ordning af Næringsforholdene kan ventes, er saa usikker, at man ikke kan bygge Noget derpaa, eller mener, at det vil have lange Udfigter, førend et Lovforslag i den Retning kan ventes fra Regjeringen, maa man ikke glemme, at Rigsdagen ogsaa har Initiativet, og at det altsaa staaer i Repræsentationens Magt, hvis Regjeringen tøver for længe, atter at optage denne Sag, og det i en Stikkelse og under Forhold, der bedre tilstede en Afgjørelse, grundet paa en fuldstændig og omhyggelig Undersøgelse og Derveielse af Sagen fra alle Sider, i For-